

Marika Pečená

S MARIKOU PEČENOU O FESTIVALU MUSICA FIGURATA

▀ Lukáš Vytlačil

V malebném údolí říčky Želivky se mezi lesy Vysočiny ukrývá místo se zajímavou a pohnutou historií a také skvost české barokní architektury. Je jím premonstrátský klášter Želiv, jemuž současnou podobu vtiskl Jan Blažej Santini. Mezi řadu aktivit, které nyní ožívují klášterní zdi, patří také festival Musica Figurata, jehož čtvrtý ročník právě probíhá. Již od začátku dramaturgii tvoří dr. Marika Pečená, která sama pracuje v lékovém výzkumu a vývoji, avšak hudba je neopominutelnou součástí jejího života.

Založit festival daleko od velkých měst uprostřed lesů není žádná samozřejmost. Jak se zrodil nápad uspořádat v prostorách želivského kláštera takový projekt?

Hudbou se zabývám od dětství. Po ukončení studia medicíny jsem studovala několik semestrů hudební vědy v Praze a založila a do roku 2007 vedla soubor Collegium 419, zaměřený na starou hudbu. S Collegiem 419 jsme uváděli i novodobé premiéry z historických archivů a to již byla předzvěst mého působení v Želivě. Klášter v Želivě jsem poprvé zažila v roce 1998 ještě za působení opata Víta Tajovského. Budovy byly v neutešeném stavu, vše připomínalo minulost psychiatrické léčebny. Již v té době zde probíhaly prázdninové hudební dílny, pořádala je Týnská vyšší hudební škola z Prahy. Podruhé jsem se do kláštera vrátila v roce 2004 se Společností pro duchovní hudbu. V tomto roce jsme založili mezinárodní letní školu duchovní hudby, Convivium. Já jsem v té době vedla organizační tým Convivia. V roce 2009 zde probíhal již 6. ročník Convivia. Od roku 2010 se klášter měl stát národní kulturní památkou a premonstráti to chtěli podtrhnout založením vlastního let-

ního hudebního festivalu. Oslovili mě a od té doby na festivalu spolupracujeme.

Jak jsme se již zmínili, Želiv je poměrně odlehlé místo a realizace takového festivalu nebude úplně snadná. Troufla by sis srovnat možnosti s dalšími podobnými festivaly u nás?

Venkov není podobnými událostmi přesycen, stále je zde prostor k novým nápadům. Želiv leží mimo hlavní turistická centra, je daleko od Prahy, Brna i od hranic, a návštěvníky sem přivádí jak Santiniho architektura, tak novodobá historie komunistického internačního tábora. Festivaly mimo metropole však automaticky zápasí s nálepkou „regionální“ a pro organizátory je těžší prosadit náročnou uměleckou i dramaturgickou latku, přesahující hranice kraje. O festivalu Musica Figurata se dnes již ví a sjždí se k nám publikum z celé České republiky. Ale zejména v počátcích nebylo snadné najít rovnováhu mezi kulturními představami českého venkova (country v místní hospodě) a důstojným spojením s barokním klášterem. Nechtěli jsme se vydat cestou amatérských uměleckých přehlídek. Profesionální zaměření festivalu ale paradoxně znamená, že v běžném kulturním rozpočtu kraje Vysočina na nás není „kolonka“.

Pohled do dramaturgie uskutečněných ročníků napovídá, že největší pozornost je věnována starší hudbě. Jaké je dramaturgické směřování festivalu i do budoucna?

Musica Figurata pravidelně uvádí novodobé premiéry ze želivského i dalších historických archivů. Několik koncertů u nás nahrál i Český rozhlas. Historické hudební sbírky kláštera jsou dnes převážně uloženy v Českém muzeu hudby v Praze. Tradičním hostem festivalu je soubor Collegium Marianum, se kterým na želivských sbírkách badatelsky spolupracujeme. Mezi účinkujícími byly Musica Florea, Schola Gregoriana, Harmonia Delectabilis a řada dalších. V loňském roce u nás uvedl Ensemble Arcimbollo ze švýcarské Basileje premiéru z díla soudobého skladatele Erika Oña, inspirovanou Hudební obětinou J. S. Bacha. Naše publikum dozrává, a tak můžeme postupně zvětšovat podíl náročných programů. V letošním roce například Koncert pro sbor na slova Knihy nářků sv. Řehoře od rusko-německého skladatele Alfreda Schnittkeho. Jednáme o budoucí spolupráci s francouzskou choreografkou Marií Kinsky a v příštím roce plánujeme přidat soudobý tanec a částečně propojit festival Musica Figurata s obdobným projektem na žďárském zámku. Spojnicí se Žďárem je i Santiniho dílo.

Želivský festival však není jediným dlouhodobým hudebním počinem, ve kterém se angažuješ. Již řadu let jsi také duší zajímavého cyklu Postních pátek, které se každoročně konají před Velikonocemi u křižovníků v pražském kostele sv. Petra Na Poříčí.

Ano, to je dnes již sedmiletá historie. Na začátku byl projekt „Sedm nedělí se dům nedělí“, iniciovaný muzikologem Michaelem Pospíšilem ve spolupráci se soubory Collegium 419, Ritornello a Vagantes v pražském kostele sv. Martina ve zdi, který jsem spoluorganizovala. Cílem bylo oživit v novodobé premiéře několik postních oratorií z kroměřížského archivu, nejen hudební části, ale i duchovní slovo kazatele. Postní pátky na tuto iniciativu navázaly a přidaly zaměření na křižovnícký archiv a dochovaná postní kázání z 18. století. První ročníky badatelsky připravené Týnskou školou proběhly u sv. Františka v Praze na Křižovníckém náměstí a od roku 2010 cyklus pokračuje u sv. Petra Na Poříčí. Od doby, kdy mě Týnská škola přizvala ke spolupráci na vedení této série, doplňujeme dramaturgii i postní hudbou 19.–21. století. Postní pátky za sedm let existence připravily i několik novodobých premiér. ■